

kt II Ca 417/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 10 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Henryk Haak SSO Piotr Szymankiewicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Wajgielt

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2016 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa J. W.

przeciwko D. B.

o przywrócenie naruszonego posiadania

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim

z dnia 27 kwietnia 2016r. sygn. akt I C 2858/15

1. oddała apelację,

2. zasądza od pozwanego D. B. na rzecz powoda J. W. kwotę 160 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSO Piotr Szymankiewicz SSO Wojciech Vogt SSO Henryk Haak

Dnia 22 listopada 2016 roku

II Ca 417/16

UZASADNIENIE

Powód J. W. w pozwie z dnia 30 grudnia 2015r. wniósł o przywrócenie utraconego przez niego, wskutek naruszenia przez pozwanego D. W., posiadania nieruchomości położonej w W., stanowiącej działkę o numerze (...), dla której Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) i o powierzchni 0,14,00 ha poprzez

umożliwienie powodowi korzystania z tej nieruchomości w zakresie przysługującej mu służebności osobistej oraz przysługującemu mu prawa do prowadzenia na tej nieruchomości działalności gospodarczej.

W odpowiedzi na pozew pozwany D. W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu podał, że powództwo powoda powinno zostać oddalone na podstawie art. 5 kc, z uwagi na fakt nadużywania przez powoda przysługującego mu prawa w postaci służebności osobistej.

Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2016 r. przywrócił powodowi J. W. utracone przez niego wskutek naruszenia przez pozwanego D. W. posiadanie nieruchomości położonej w W., stanowiącej działkę o numerze (...), dla której Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) i o powierzchni 0,14,00 ha poprzez umożliwienie powodowi korzystania z tej nieruchomości w zakresie przysługującej mu służebności osobistej oraz przysługującemu mu prawa do prowadzenia na tej nieruchomości działalności gospodarczej i orzekł o kosztach postępowania .

Apelację do tego rozstrzygnięcia złożył pozwany zaskarżając wyrok w całości. Zarzucił:

- naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c, poprzez błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i brak jego wszechstronnego rozważenia, a mianowicie dokonanie oceny zebranego materiału wbrew regułom logicznego myślenia oraz przeprowadzenie jej w sposób dowolny, a nie swobodny, co doprowadziło do wyprowadzenia przez Sąd z dokumentów załączonych do odpowiedzi na pozew oraz zeznań stron, a także świadka I. B. (1), błędnych wniosków, poprzez ustalenie, że pozwany naruszył posiadanie powoda, a także że zachowanie powoda w stosunku do pozwanego nie było sprzeczne z zasadami współżycia społecznego;

- naruszenie prawa procesowego tj. art. 232 k.p.c. poprzez przyjęcie przez Sąd, iż pozwany nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności z których wywodzi skutki prawne, a mianowicie, że nie udowodnił faktu naruszenia przez powoda swoim zachowaniem w stosunku do pozwanego zasad współżycia społecznego;

- naruszenie prawa materialnego tj. art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy z materiału dowodowego przedstawionego przez stronę pozwaną jednoznacznie wynika, iż powód swoim zachowaniem w stosunku do pozwanego naruszył podstawowe zasady współżycia społecznego.

W oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów z a obie instancje.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne i rozważania dokonane przez Sąd Rejonowy i uznaje je za własne. W takiej sytuacji gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji i aprobuje dotychczasowe ustalenia, nie musi ich powtarzać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, Lex nr 966804; orzeczenie Sadu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37, Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 19 listopada 1998 r., III KKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05).

Wbrew zarzutom zawartym w apelacji Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny i dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. W szczególności Sąd prawidłowo ustalił, że w dniu 3 maja 2015 r. powód dobrowolnie wyprowadził się z przedmiotowej nieruchomości. Z tego prawidłowego ustalenia nie można – jak tego chce skarżący – wyprowadzać wniosku, że powód wyprowadzając się z nieruchomości utracił jej posiadanie. W żaden bowiem sposób powód nie zademonstrował takiego zamiaru, a przeciwnie po tej dacie wchodził jeszcze kilkakrotnie na nieruchomość i zabierał z niej różne rzeczy. W ten sposób zachowuje się posiadacz rzeczy. Wynika to

między innymi z zeznań I. B. (2) (rozprawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.). Ponadto wyprowadzka powoda nastąpiła po sprzeczce z rodziną, co tym bardziej nie mogło wskazywać na zamiar wyzbycia się posiadania służebności.

Natomiast okoliczność wymiany zamków w drzwiach głównych od domu przy furtce i bramie jest okolicznością niesporną. Takie zachowanie pozwanego pozbawiło powoda posiadania nieruchomości w zakresie opisanym w pozwie.

Trafna również jest ocena Sądu Rejonowego, że powodowi przysługuje ochrona i że udzielenie mu tej ochrony nie jest niezgodne z zasadami współżycia społecznego.

W niniejszej sprawie nie chodzi bowiem o ocenę, czy zachowanie powoda w stosunku do pozwanego i jego matki jest etyczne, gdyż tego rodzaju sporny rodzinne i związane z nimi zachowania są etycznie naganne. To jednak nie zawsze wystarcza do oceny, że zachowanie powoda jest w takim stopniu naganne aby uzasadniało odmowę udzielenia mu ochrony w sprawie o naruszenie posiadania i pozbawiło go możliwości korzystania z przysługującego mu prawa.

Kłótnie z matką pozwanego i samym pozwanym, wypowiedziane pod wpływem emocji gróźb, czy jednostkowy konflikt z uczestnikiem imprezy towarzyskiej, to zachowania naganne ale nie na tyle aby pozbawić powoda możliwości dochodzenia przysługującego mu prawa.

Sąd Rejonowy wskazał na ewentualne możliwości wykorzystania przez pozwanego innych środków prawnych celem ochrony przed niewłaściwym zachowaniem powoda.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 k.p.c. orzec jak w sentencji. O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.

Wojciech Vogt Henryk Haak Piotr Szymankiewicz